

**OKÓLNIK Nr 20
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia 11 sierpnia 1949 r.

w sprawie przyznawania wyższych grup uposażenia pracownikom państwowym.

1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie ustalenia stanowisk służbowych i zaszeregowania do grupy uposażenia pracowników państwowych, podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej oraz pracowników samorządowych (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 92) zawiera w § 5 zasadę, że przy mianowaniu (przyjmowaniu do pracy) na stanowisko, dla którego przewidziane jest kilka grup uposażenia przyznaje się pracownikowi najniższą grupę uposażenia, przewidzianą dla danego stanowiska. Np. pracownikowi mianowanemu referendarzem przyznaje się VIII grupę uposażenia.

2. Odstępstwo od tej ogólnej zasady możliwe jest tylko w dwu wyjątkowych przypadkach, a mianowicie gdy zachodzą okoliczności przewidziane w § 6 ust. 1 i § 10 tego rozporządzenia.

3. W myśl § 6 ust. 1:

- a) gdy pracownik przy przyjęciu do służby wykaze się, że posiada praktyczne przygotowanie w zakresie czynności bezpośrednio związanych z jego stanowiskiem, lub
- b) gdy wymagają tego ważne względy służbowe — może być przyznana bezpośrednio wyższa grupa od określonej w § 5 (np. referendarzowi grupa VII), a węc jedynie druga z przewidzianych dla danego stanowiska w tabeli stanowisk.

Ad a). W tym przypadku chodzi o różnicowanie nowo przyjmowanych według tego, czy ma się do czynienia z pracownikiem praktycznie przysposobionym do czynności związanych z danym stanowiskiem, czy też nie i o odmienne traktowanie pracowników z odpowiednią praktyką od pracowników bez praktycznego przygotowania. Ponieważ przepis wyraźnie zastrzega, że w danym przypadku ma decydujące znaczenie nie jakakolwiek praktyka, lecz jedynie praktyka w „zakresie czynności bezpośrednio związanych z jego stanowiskiem“, przeto władza naczelna przy badaniu kwalifikacji winna ocenić, czy dysponuje danymi stwierdzającymi, iż zachodzi ścisły związek między praktycznym przygotowaniem a funkcjami danego stanowiska. Jeżeli więc kandydat wykazał się praktyką w dziale niezwiązanym ze stanowiskiem, które ma objąć, władza nie ma podstawy do przyznania mu bezpośrednio wyższej grupy uposażenia z tytułu posiadania praktyki.

Ad b). Bezpośrednio wyższa grupa uposażenia od określonej w § 5 może być przyznana również „gdy wymagają tego ważne względy służbowe“. Ocena tych względów należy do władzy naczelnej, przy czym z charakteru przepisu wynika, że nie należy korzystać z niego w dowolny sposób, albowiem złamano by zasadę jednakowego traktowania kandydatów posiadających te same kwalifikacje i zasadę równego startu. Do ważnych względów służbowych zalicza się np. aktywność w pracach społecznych, udział w pracach naukowych, publicystycznych itp. o ile kandydat daje przy tym rękojmię pełnej przydatności zawodowej do służby danego działu państwowego. Ten wyjątkowy przepis, kładąc nacisk na „ważne“ względy natury służbowej, wyklucza drugorzędne

uboczne okoliczności, które nie mają nic wspólnego z dobrem służby lub które są względami miejscowymi ze stanowiska służby (np. chęć przyznania pracownikowi wyższego uposażenia, podyktowana przekonaniem, że w ten sposób zachęci się go do wydajniejszej pracy). W każdym konkretnym przypadku jest rzeczą władzy ustalić, na czym polegają owe ważne względy służbowe i odnotować te okoliczności w aktach osobowych pracownika.

4. Według § 10 ust. 1 w wyjątkowych przypadkach może władza naczelna przyznać pracownikowi grupę bezpośrednio wyższą od określonej dla danego stanowiska, w tabeli stanowisk lub wynikającej z postanowień §§ 5 i 6 z tym, że decyzja tego rodzaju może nastąpić za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

Na podstawie tego przepisu pracownik przy przyjęciu do pracy może być zaszeregowany do tej grupy, która jest bezpośrednio wyższą od grupy, jaką możnaby mu przyznać w myśl zasady wynikającej z przepisu § 5 lub szczególnych przepisów § 6 ust. 1. Np. jeżeli pracownik posiada wyjątkowo gruntowne przygotowanie teoretyczne i bogatą praktykę w zakresie czynności bezpośrednio związanych z jego stanowiskiem, a oparcie się o przepis § 6 ust. 1 okaże się

niewystarczające, władza naczelna po uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów może przyznać pracownikowi trzecią z grup uposażenia przewidzianych w tabeli stanowisk (np. referendarz otrzyma grupę VI), a nawet grupę bezpośrednio wyższą od najwyższej grupy przewidzianej w tabeli dla danego stanowiska.

Przy przedstawianiu wniosków do Prezesa Rady Ministrów wymagane jest wyczerpujące uzasadnienie, wskazujące, na czym polega konieczność wyjątkowego potraktowania kandydata

5. Wyjątkowość przepisów § 6 ust. 1 i § 10 polega na tym, że władzą upoważnioną do tego rodzaju specjalnego przyznania wyższej grupy uposażenia jest tylko władza naczelna. Jeżeli zatem władze bezpośrednio podległe władzy naczelnej, upoważnione do załatwiania spraw osobowych na zasadach ogólnych, mają zamiar stosowania przepisów § 6 ust. 1 i § 10, obowiązane są przedstawić swój wniosek odpowiednio udokumentowany do decyzji władzy naczelnej.

6. Powyższe zasady mają zastosowanie również przy ustalaniu wynagrodzeń pracowników w urzędach państwowych na podstawie umowy o pracę.

PREZES RADY MINISTRÓW

Józef Cyrankiewicz